



WOJEWODA ŁÓDZKI

PNIK-I.4131.548.2021

Łódź, 13 lipca 2021 r.

**Rada Miasta
Skierniewice**

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713, 1378; z 2021 r. poz. 1038), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, 784 i 922)

stwierdzam nieważność

uchwały XXXI/42/2021 Rady Miasta Skierniewice z dnia 27 maja 2021 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - fragment miasta Skierniewice położony w rejonie ulicy Feliksów, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 27 maja 2021 r. Rada Miasta Skierniewice podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 30 czerwca 2021 r. W wyniku wszczętego postępowania nadzorczego, udzielono obszernych wyjaśnień, w których przede wszystkim zwrócono uwagę na fakt, iż w przedmiotowym planie miejscowym, linia energetyczna, napowietrzna funkcjonuje od dawna. Dodatkowo zdaniem Prezydenta Miasta „...brak jest jednoznacznych przepisów regulujących odległość sytuowania budynków od linii elektroenergetycznych...”. Wyjaśniono również, iż procedura sporządzenia przedmiotowego planu zakończyła się w 2016 r., natomiast jego uchwalenie nastąpiło po kilku latach (27 maja 2021 r.), tak więc jak słusznie zwrócono uwagę, regulacje planistyczne w tym zakresie obecnie mają inne brzmienie. Podkreślono także, że obszar opracowania planu miejscowego dotyczy terenów rolniczych.

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁÓDZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePUAP: /lodzuw/skrzytka
<https://www.gov.pl/web/uw-lodzki>

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie <https://www.gov.pl/web/uw-lodzki> w zakładce ochrona danych osobowych.

Organ nadzoru nie może przyjąć przedmiotowych wyjaśnień, przedstawiając poniżej swoją argumentację.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze treść art. 20 ust. 2 ww. ustawy, kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz określonej ustawą procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” należy wiązać z samym opracowaniem aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna, załączniki). Z kolei „tryb uchwalania planu”, określony w art. 17 ww. ustawy, odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania przestrzennego. Do kategorii „istotnych naruszeń prawa” należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku naruszenia prawa, do podjęcia czynności stosownych do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W analizowanej sprawie, zdaniem organu nadzoru, przedmiotowa uchwała jest sprzeczna z prawem, gdyż doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy; jak również zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Uszczegółowieniem tego przepisu jest treść § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587), zgodnie z którym ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury

technicznej powinny zawierać między innymi określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

W ocenie organu nadzoru, w tekście planu miejscowego nie określono szczególnych warunków zagospodarowania oraz ograniczeń w użytkowaniu terenów położonych w strefie oddziaływania napowietrznych linii elektroenergetycznych 15 kV i 30 kV, co stanowi naruszenie wskazanych wyżej przepisów prawa.

Linie elektroenergetyczne niewątpliwie wchodzą w skład infrastruktury technicznej. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie definiuje pojęcia infrastruktury technicznej, natomiast w myśl art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 z późn. zm.) przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Umieszczenie sieci infrastruktury technicznej powoduje zaś to, że należy wyznaczyć także strefy ochronne, w granicach których wprowadza się ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenu. Odwołanie się w zakresie szczegółowych warunków realizacji sieci elektroenergetycznej do przepisów odrębnych, stanowi pominięcie obligatoryjnej części regulacji planistycznych, jak również sugeruje przekazanie kompetencji w zakresie określenia zasad zagospodarowania terenu, oznaczenia wymogów realizacji takich inwestycji inwestorowi, który będzie związany jedynie wymogami przepisów odrębnych. Podkreślenia wymaga fakt, iż powyższy obowiązek dotyczy zarówno linii energetycznych projektowanych, jak i istniejących. W sytuacji bowiem, gdy linie elektroenergetyczne już istnieją, to tym bardziej przy sporządzaniu planu miejscowego, ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenów, jakie wynikają w związku z wymienioną infrastrukturą, winny być w sposób jednoznaczny określone w planie miejscowym. Tymczasem w ustaleniach szczegółowych analizowanego planu miejscowego (dla terenu rolniczego) w zakresie zasad kształtowania zabudowy oraz lokalizacji obiektów i funkcji, wprowadzono zapis „budowa nowych obiektów budowlanych w odległości mniejszej niż 7,5 m od osi napowietrznych linii elektroenergetycznych średniego napięcia (15 kV i 30 kV) lub stacji transformatorowych ze średniego na niskie napięcie, wymaga zachowania bezpieczeństwa i prawidłowej eksploatacji tej linii lub stacji, ustalonych odrębnymi przepisami prawa”. Z kolei na załączniku graficznym do przedmiotowego planu miejscowego, wskazano przebieg istniejących linii napowietrznej sieci elektroenergetycznej 15 kV oraz 30 kV, ale nie określono wymaganych stref ochronnych. Analizując treść normatywną uchwały w sprawie

planu miejscowego, należy wziąć pod uwagę łącznie zapisy części tekstowej planu oraz jego rysunek.

Mając na uwadze, że w analizowanej sprawie brak jest jednoznacznych przepisów odrębnych, o których mowa w przedmiotowym planie, to do kompetencji Rady Miasta należy ustalenie zasad zagospodarowania ww. stref ochronnych, a na załączniku graficznym ich wrysowanie. Powyższe stanowisko zostało ugruntowane już w orzecznictwie sądowoadministracyjnym. W wyroku WSA w Łodzi z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt II SA/Łd 77/18, Sąd stwierdził, że „...ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenów, jakie wynikają w związku z ww. infrastrukturą, winny być w sposób jednoznaczny określone w planie miejscowym, co wynika wprost z wymogu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. Umiejscowienie sieci uzbrojenia terenu powoduje to, że należy wyznaczyć także pasy technologiczne (strefy ochronne), w granicach których wprowadza się ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenu. Oczekiwanie, że ograniczenia w zagospodarowaniu terenu pojawią się przy projektowaniu przebiegu danej sieci infrastruktury technicznej zgodnie z przepisami odrębnymi na etapie uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę dowodzi tego, że Rada Miejska w Ł. zrzeka się swych kompetencji ustawowych w zakresie określania zasad zagospodarowania terenu na swoim terenie, co jest niedopuszczalne w świetle art. 3 ust. 1 u.p.z.p.”

Tym samym obowiązujące przepisy prawa nie regulują szerokości stref ochronnych od linii elektroenergetycznych oraz ograniczeń w nich występujących, stąd też jednoznaczne ustalenie lokalizacji i szerokości stref ochronnych wraz ze wskazaniem konkretnych ograniczeń w zagospodarowaniu terenów powinno nastąpić w planie miejscowym, tym bardziej że jest to akt prawa miejscowego. Dlatego też, treść § 15 ust. 3 pkt 3 lit. c uchwały, w ocenie organu nadzoru, jest niewystarczająca.

Należy mieć również na względzie, iż treść przepisów planu miejscowego wraz z innymi przepisami determinuje sposób wykonania prawa własności nieruchomości położonych w obrębie obowiązywania danego planu miejscowego. Celem ustanowienia w sposób prawidłowy strefy ochronnej, jest ochrona ludzi i mienia przed skutkami działania linii elektroenergetycznej. Jej ustalenie wiąże się oczywiście z ograniczeniami w korzystaniu z danego terenu, w tym jego zabudowy. W przypadku strefy bowiem należy koniecznie uwzględnić przepisy regulujące kwestię ochrony przed polami elektromagnetycznymi, które określają dopuszczalne poziomy tych pól dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz miejsc dostępnych dla ludności. Zgodnie bowiem z przepisami budynki z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie mogą być wzniesione na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola

elektromagnetycznego. Tereny, na których zostają przekroczone te poziomy, stanowią strefy ochronne linii elektroenergetycznych. Dlatego też tak istotne jest właściwe uregulowanie tego zagadnienia w planie miejscowym. Powyższa problematyka została szeroko omówiona w orzecznictwie sądowoadministracyjnym np.: wyrok NSA z 14 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 2119/17, wyrok WSA w Opolu z 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II SA/Op 171/19.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego eliminującego z obrotu prawnego uchwałę w całości jest uzasadnione i konieczne.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90 – 434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach

WOJEWODA ŁÓDZKI

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:
Prezydent Miasta
Skierniewice